

PROLOG

FIECARE PERSOANĂ DIN STATUL NOSTRU ARE DREPTUL
SĂ TRĂIASCĂ ÎN DEMNITATE, PACE ȘI LIBERTATE.
CONSTITUȚIE, STATUL X

„Aer. Am nevoie de aer!“

Disperată, Lara încercă să-și umple plămâniile cu oxigen. Era ca și cum i s-ar fi așezat pe umeri două greutateți care o împingeau și mai adânc sub apă. Căută din nou marginea bazinului cu degetele, însă atacatorul ei necunoscut era mult mai puternic. Mult mai hotărât. Mortal.

Gândurile i se amestecau. Reuși să facă o rotație sub apă, împingându-se cu toată puterea în marginea bazinului. Atacul neașteptat îi stoarse aerul din plămâni. Tot aerul.

Patruzeci de secunde sub apă. Poate mai mult. Timpul se dilata, permițând neliniștii să crească.

„Ar fi trebuit să respecte regulile“, îi trecu Larei prin cap. Exista o singură explicație. Cercetările lor legate de Statul X fuseseră descoperite. Și acum ar face orice să-i reducă la tăcere.

Unghiile Larei se înfipseră și mai adânc în pielea atacatorului. Trebuie să fi fost foarte dureros. Dar satisfacția fetei fu

de scurtă durată. Lumina stelelor dansa deasupra capului ei, luptându-se să străbată suprafața opacă a apei.

Apa estompa conturul feței atacatorului ei. O făcea să pară neclară. Și cu toate acestea, ei îi părea familiară. Prea familiară. Un gând care îi înfipse cuțitul în inimă.

Un nume îi străfulgeră mintea, iar senzația dureroasă îi puse apoi stăpânire pe corp. Nu, nu putea fi el. Ar fi putut fi oricine. Dar nu el.

Simți cum i se umflă plămâni. Măinile și picioarele îi deveniră grele. Gândurile i se blocau.

Întuneric.

Și nimic.

ADRIAN

Începutul, Statul X

Pierdut în gânduri, Adrian derula pe telefon postările etichetate cu tema proiectului școlar. Euforia generală se răspândise în mediile de socializare, fără să aducă prea multe noutăți. Imaginea de profil a unei fete cu un păr blond, luminos, strâns în două cocuri strălucitoare, îl făcu să se oprească. Olga. Cea mai bună prietenă a Melinei. Cu un gest mecanic, Adrian deschise profilul Olgăi și descoperi o fotografie a Melinei. Ședea pe o masă de ping-pong, cu nasul îngropat într-o carte.

Adrian simți un fior în piept, dar nu reuși să-și ia privirea de la ochii aceia care îl pătrunseră.

Dor. Asta era.

„Sunt un idiot.“

Oftând, băiatul închise aplicația.

Se apropia ziua de luni, iar tatăl lui nu se întorsese încă din călătoria de afaceri.

Asculta liniștea adâncă a casei, întins pe spate, cu brațul sub cap. Privirea îi căzu pe minutarul ceasului IKEA care atârna deasupra ușii înconjurat de raza lunii care se furișase pe fereastră. Cu fiecare mișcare a acesteia simțea cum crește în el sentimentul de neajutorare. Știa prea bine ce înseamnă fiecare secundă în plus.

Prea des se întrebase care fusese motivul.

De ce voia tatăl lui mereu să fie mai puternic, mai mare, mai bărbat? De ce nu se oprise când mama lui îl strigase încercând să străpungă ceața care orbise mintea soțului ei?

Se întoarse acasă.

Adrian auzi cheia în broască. Blestemul suprimat, sunetul care cădea greu, ca o alamă ce lovea podeaua și întrerupea orice gând, pentru că tatăl lui ura când lucrurile îi scăpau de sub control. Poate asta era singura asemănare între ei. Sau poate că mai erau câteva.

Îi auzi zgomotul pașilor strecurându-se asemenea vânătorului în desișul pădurii, în căutarea unei noi prăzi. Apoi sunetul se transformă într-un huruit puternic, ca tunetele unei furtuni de vară, până când, în scurt timp, să izbucnească în toată puterea lui.

Adrian își strânse, instinctiv, degetele în pumni. Tatăl său nu se deranja nici măcar să-și ascundă intențiile. Venea să distrugă.

– Judith. Nu e mâncarea pe masă.

Desconsiderație totală, fără nici cel mai mic interes față de sentimentele celeilalte persoane. De fapt, singura persoană care exista în universul tatălui său era el însuși.

Nu dădea nicio ceapă degerată pe ora la care soția lui se trezea ca să intre în tura de la spital.

Pașii lui se auziră apoi urcând scările.

– Adrian.

Sunetul numelui lui îl sperie și, înainte de a se putea gândi la asta, ajunsese deja în hol. În boxeri și cu pieptul dezgolit. Rosti în gând o înjurătură de îndată ce dădu cu ochii de tatăl său.

Ținând mâna pe tocul ușii dormitorului conjugal, verigheta lui străluci scurt în lumină, apoi se stinse, la fel ca jurămintele pe care le făcuse la căsătorie. Deși Adrian aproape îl depășise în înălțime, statura tatălui lui aducea cu cea a unui uriaș de piatră. Îmbrăcat în costum, cu servieta la subraț și cu fața ridată în jurul ochilor semăna cu fiul lui, cu toate că erau foarte diferiți.

Cu ochii ca două raze laser reci bărbatul își privi fiul.

– Ești acasă... Ce surpriză! Și, ai devenit președintele școlii Stat?

– Statul X, murmură Adrian.

– Ce?

– Nu contează.

Adrian se forță să-i susțină privirea, ca să nu-și dezvăluie slăbiciunea. Ezită doar o secundă.

– Nu s-a decis încă.

Tatăl său se înfurie brusc.

– Bineînțeles că nu. Nu m-ar surprinde să fii eliminat din prima rundă.

Fără să mai spună nimic, se întoarse spre ușa dormitorului, însă dezamăgirea îi schiminosi fața.

– Mama încă doarme, spuse băiatul încet ca să nu o trezească.

Bărbatul își strânse pleoapele până ce ochii îi deveniră două tăișuri reci și se întoarse către Adrian.

– Am fost plecat la muncă în ultimele două săptămâni, doar ce am coborât din tren după o călătorie de cinci ore. [Cool!] Singurul lucru pe care aștept să-l primesc este o masă caldă când ajung acasă. Cer prea mult?

„Ai fi putut mânca pe drum“, gândi Adrian, dar nu spuse nimic. Nu spusese nici că în patru ore mama trebuia să se trezească pentru a intra în tura de douăsprezece ore.

Expresia de pe fața lui Adrian, îl făcu pe tatăl său să se oprească. Indignat, acesta făcu un pas spre el, oprindu-se, un zid imens în fața lui, făcându-l să se simtă la fel de mic ca în ziua aceea când o pierduse pe Melina. Ca în toți anii aceia când eșuase.

„Ești un nimeni.

Și întotdeauna vei rămâne un nimeni, dacă nici măcar nu vei încerca să te schimbi.“

– Nu trebuie să rostești cuvintele, Adrian, te trădează gândurile. Dar e o mare dezamăgire că propriul meu fiu nu realizează că tot ceea ce fac este ca să ne fie bine.

În lumina slabă a lămpii de pe hol, vena de pe mijlocul frunții se vedea cum îi pulsează; ciudat, ținând cont că pe el nimic nu-l putea face să-și iasă din fire.

– Doarme. [Inimă frântă]

– Poate dormi și peste zi. [Cuvinte de piatră]

– Trebuie să se trezească peste patru ore.

– Și eu trebuie. Și, spre deosebire de mama ta, eu conduc un departament de vânzări dintr-o companie, ceea ce înseamnă că de munca mea depind multe alte locuri de muncă. Timpul meu de muncă este prețios. La fel și cel de odihnă.

„Eu. Eu. Eu.“

– Ce se întâmplă?

Ușa de la dormitor se deschise. Adrian se întoarse. Ca un cuib încâlcit părul șaten se înfoiase pe capul mamei sale, iar ridurile întunecate din jurul ochilor o făceau să pară mult mai bătrână. Părea atât de fragilă, atât de obosită.

– Am vrut să știu doar de ce nu e gata mâncarea. Dar Adrian nu a putut înțelege asta.

Groaza șterse brusc expresia obosită de pe fața ei.

– Mâncarea!

Pașii ei se pierdură pe scara mare, în spirală, iar Adrian aruncă o ultimă privire spre halatul ei de baie de culoarea nisipului. Tăcerea grea a tatălui său îi înfieră pieptul. Știa ce va urma. Ceea ce urma de fiecare dată când tatăl său era dezamăgit.

Pedeapsa: nepăsarea.

Ca un copil, Adrian imploră atenție, mai întâi încet, apoi tare. Dar nu funcționase. Niciodată nu funcționa. Nu era suficient. Tatăl său îi întoarse spatele. Audiența se terminase. În tăcere, Adrian îl urmări cum cobora scările. În urma lui, simțea cum se cuibărea în el un gol ciudat.

Ușa camerei lui Tammie se deschise. Pe fața surorii lui se întipărise același regret pe care îl simțea și el.

– Cel puțin ai încercat...

Cuvintele ei abia șoptite fuseseră înghițite de zgomotul dulapurilor de la bucătărie.

Adrian dădu din cap și plecă, simțind privirea surorii lui în ceafă.

În camera lui era întuneric. Doar telefonul pâlpâia. Șase mesaje noi. Trei de la Felix, neînsemnate. Două de la Kemal.

„Ți-ai făcut bagajele? Ai emoții cu alegerea președintelui?“

La dracu! Se gândea la orice, numai la Statul X nu. Asta se va schimba nu mai târziu de mâine, când, într-un final, proiectul va începe în adevăratul sens al cuvântului. Nu știa ce să le răspundă prietenilor săi, așa că preferă să ignore mesajele. Înainte de a pune deoparte telefonul, mai aruncă o privire la fotografia Melinei, întrebându-se de ce toată școala îl sărbătorea ca pe un erou când el se simțea ca un adevărat laș.